XXVIII. évf. 5. szám 2016. szeptember-október

MARANA THA

Komm Herr Jesus .....Come Lord Jesus .....Jöjj el, Uram Jézus

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

Dr. Sandl Jolán:
A misszió jelentősége

V. Margaritha:
A Szentmise gyümölcsei...

Az édesanyák hatalma...

„A jószívűség **építi az utat a mennyország felé. Az örök boldogságot egyedül Isten végtelen** irgalmából **nyerhetjük el, de a hozzá vezető utat a mi jószívűségünk építi.”** (K.I.)

„Vívd meg a HIT jó harcát!”

Egyik könyvében azt írja Csoóri Sándor, hogy a mai világnak (illetve a mai embernek) megbetegedett a lelke. Elsősorban azért, mert a boldogságát, fejlődését, szabadságát kizárólagosan az anyagi jóléttől várja. Nem veszi észre, hogy valami hiányzik a számításából, ez pedig a hit bölcsessége, amely mindenben megtanítja a mértéket. Vasadi Péter hasonlóképpen írja: az anyagi javak olyan kapcsolatban vannak a lélekkel, hogyha nincs belőlük semmi – vagy ha túl sok van belőlük, egyformán rombolják az embert. A bőségnek megvan az a veszélye, hogy olyan, mint a lassan ölő méreg: csillogásával, vonzásával eltakarja a lelki értékeket. Ezt a veszélyt csak akkor ismeri fel az ember, amikor már késő. Erre a veszélyre csak a Szentírás hívja fel a figyelmünket. A médiumok inkább a mértéktelenségre, a fogyasztói szemléletre nevelnek.

❶ A nemesség kötelez

Ámosz próféta nagyon határozottan föllépett azok ellen, akik semmi mással sem foglalkoztak, csak lakmároztak, bort ittak és lustálkodtak. Eléjük rajzolta a félelmetes jövőt: *„nemsokára a száműzöttek élén mennek a fogságba”* (Ám 6,7). Miről van itt szó? Arról, hogy a nép vezetői nem törődtek se Istennel, se a szegények felemelésével, se az ország védelmével. Csak a saját önző, élvhajhászó életük volt a fontos. Ezért romlásnak indult az életük és a nép élete. Amikor jött az ellenség, vereséget szenvedtek, tönkrement az ország és ők maguk is a babiloni fogságba kerültek. – Hogyan érvényesül ez manapság? – A fogyasztói szemlélet teljesen átjárta a mai ember gondolkodását. Mindent megszerezni, mindent kiélvezni – ez a jelszó. Ezáltal száműzi az ember önmagát Isten Országából. Bekerül a fogságba: a keserű, örömtelen, céltalan, gyűlölködő életformába. Kik kerülnek bele? Azok, akik nem akarják követni Jézust; azok, akik lustálkodnak, mulatoznak (bulikba járnak állandóan); azok, akik nem akarnak jobbá lenni, és nem akarják a világot se jobbá tenni. Azok, akik nem akarnak harcolni a rossz ellen, s nem akarnak az Igazság szerint élni.

❷ Az Úr jön

Pál apostol azt írja kedvenc tanítványának, Timóteusnak: *„Törekedjél inkább igazságos lelkületre, életszentségre, hitre, szeretetre... Vívd meg a hit jó harcát! ”* (1Tim 6,11-12). – Nem tudjuk, mi történt Timóteussal, talán elgyengült, elbizonytalanodott, vagy a félelem eluralkodott rajta? Ezért írta Pál: szedd összse magad és gondolj arra, hogy kinek szolgálsz! A királyok királyának, az egyedül uralkodónak, az eljövendő Krisztusnak. Aki Őt követi, annak nem szabad félni, nem szabad elgyengülni, mert a te harcod az Ő harca; a te győzelmed az Ő győzelme lesz. – Nekünk is szükségünk van ilyen felrázó szavakra, mert bennünket is fenyeget a félelem, az elbizonytalanodás. Kísért bennünket is a világ csillogása, és vágyat érzünk arra, hogy belevessük magunkat az élet mértéktelen élvezetébe, s ne törődjünk semmivel. De a Szentlélek ma is figyelmeztet: állj meg és nézd meg, hová vezet mindez! Nézd meg azt a nagyszerű célt, amit Jézus állított eléd. Tarts ki az Ő evangéliuma mellett és meglátod, százszoros jutalmat kapsz!

❸ Az Úr örök életet ad

Az Úrnak az a célja, hogy minden ember eljusson az Ő örök országába. Földi életünk minden küzdelme ebben nyeri el a jutalmát. Ez a mi felelősségünk, hogy el ne tékozoljuk örök kincsünket. – Jézus egyik példabeszédében (Lk 16,19-31) a gazdag Lázár a pokolba kerül, mert soha nem adott semmit annak az éhezőnek, aki a kapuja előtt kéregetett. Lehet, hogy egyébként tisztes polgár volt a gazdag Lázár a városban, akár polgármester is lehetett, nem lopott, nem hazudott, hűséges volt a feleségéhez, DE nem törődött a szeretettel. A jószívűség építi az utat a mennyország felé. Mert tudjuk, hogy az örök boldogság egyedül Isten végtelen irgalmából és szeretetéből lesz a miénk, de a hozzá vezető utat a mi jószívűségünk építi. Ez azt jelenti, hogy minden nap túllépünk önzésünkön, észrevesszük a környezetünkben élők szükségeit, s erőnkhöz mérten segítünk. Ez az út elmélyíti kapcsolatunkat Istennel és az emberekkel.

Katona István főszerkesztő

A szabadító imaszolgálat és a szentgyónás

II/2. rész

„Ha rábízom magam Jézus megbocsátásának erejére és engedem, hogy Ő kézen fogva vezessen engem, kiszabadulhatok a gőg és a bűn, a hazugságok és a bánat futóhomokjából, az önzésből és minden hamis biztonságérzetből, hogy megismerjem és élhessem az Ő szeretetének gazdagságát."

(XVI. Benedek, Úrangyala, 2009. január 25.)

Az Eloldozva modell és a keresztség megújítása

Az *Eloldozva modellben* megjelenő öt kulcs tulajdonképpen felfogható a keresztség megújításának is, hiszen a hívő személyes döntést hoz, hogy hitben válaszol a Megváltó meghívására, megbocsát másoknak, és ellene mond az ellenség hazugságainak. Ezzel azt teszi, amit az Efezusi levélben Szent Pál megparancsolt: *„Öltsétek föl az Isten fegyverzetét, hogy az ördög cselvetéseinek ellenállhassatok... öltsétek fel az Isten fegyverzetét, hogy a gonosz napon ellenállhassatok, és mindent legyőzve megtarthassátok állásaitokat. Így készüljetek föl..."* (Ef 6,11.13-14a)

A szabadítás öt kulcsának alkalmazásával a bűnbánó erőt kap. Nem tehetetlenül és önmaga iránti sajnálattal telve megy el gyónni, hanem mint a Küzdő Egyház tagja, aki harcol a bűn, a hazugság és az ördög minden mesterkedése ellen. Készen áll, hogy bűnei megvallása révén magával Jézussal találkozzon, készen áll elfogadni a bűnbocsánatot, és a feloldozás és az áldás erejével harcba indulni. Ehhez az első lépés természetesen a bűnbánat. Valódi, szívből jövő bűnbánatra van szükség ahhoz, hogy a katolikus hívő találkozzon az Úrral a kiengesztelődés szentségében.

Bűnbánat és megtérés

A katolikus ember számára a szentségek a legnagyobb ajándékok, melyek segítségével le tudja győzni a bűnt és befogadni Isten szeretetét. Különösen a kiengesztelődés szentségében van lehetőségünk arra, hogy felindítsuk a valódi bűnbánatot. A bűnbocsánat az első lépés afelé, hogy megszabaduljunk bűnös szokásainktól és a gonosz befolyásától. Sajnos a hívők gyakran rosszul értelmezik a bűnbánat jelentését. Az igazi bűnbánat nem csak egyszerűen annyit tesz, hogy szánjuk-bánjuk, ami rosszat tettünk. Nem is csak arról szól, hogy még jobban vigyázunk, hogy ezután nehogy újra elkövessük ugyanazokat a bűnöket. Az igazi bűnbánat ugyanis *metanoia*, vagyis a gondolkodásmód megújulása, melynek nyomán megváltozik az ember élete is.

Ennek a változásnak nélkülözhetetlen része a megtérés. II. János Pál pápa meghatározása szerint a megtérés egy személyes döntés, melyben az ember elfogadja „Jézus Krisztus megváltó hatalmát, és a tanítványa lesz." (Redemptoris Missio, 46) Sokszor az evangelizációból kimarad ez a fajta megtérés, mert nem szólítják fel az embereket, hogy döntsenek, vagyis hogy válaszoljanak az evangélium üzenetére. Egyet lehet érteni ezzel az üzenettel, de az sokszor csak azt jelenti, hogy igazságot látunk benne, mely tiszteletre méltó, melyet komolyan veszünk, akár el is hiszünk, de mégis rajtunk kívül áll. A hit több, mint valamit az értelmünkkel igaznak tartani; a hit azt jelenti, hogy föltesszük rá az életünket! A hit személyes. Kegyelem, mely hozzásegít, hogy válaszoljunk az Isten kinyilatkoztatására. Isten azt akarja, hogy a Szentlélek ereje által befogadjuk az igazságot, és az átalakítsa az életünket.

Az *Eloldozva modell* alkalmazásakor nagyon nagy hangsúlyt fektetünk arra, hogy az emberek elmondják a saját történetüket. Miután figyelmesen és imádkozva végighallgattunk őket, segítünk nekik, hogy életüknek olyan területeire is beengedjék az evangéliumot, ahol még nagy küzdelmeik vannak. A hívő bűnbánó, hitvalló válasza az Úrnak, a megbocsátás és a gonosz megtagadása meghozza a szabadulást.

Bűnbánat a gyónásban

A bűnbánat egy másik, elengedhetetlenül szükséges kifejezése a gyónás, vagyis bűneink megvallása. A kiengesztelődés szentsége tehát a hitélet és a folyamatos megtérés szélesebb kontextusában történik.

Egyik lelkigyakorlatunk után egy asszony így számolt be: „Azonnal elmentem a templomba és alapos szentgyónást végeztem." Ez az asszony megfogadta Szent Pál biztatását az Efezusiakhoz írt levélből:

„Valaha sötétség voltatok, most azonban világosság az Úrban. Éljetek úgy, mint a világosság fiai. A világosság gyümölcse csupa jóság, igazságosság és egyenesség. Azt keressétek, ami kedves az Úr szemében. Ne legyen részetek a sötétség meddő tetteiben, inkább ítéljétek el őket." (Ef 5,8-11)

Ahogy szentgyónásában leleplezte az életében lévő sötétséget, rátalált arra, ami az Úr kedve szerint való.

A Szentírásban azt is olvassuk, hogy a bűnök megvallása nemcsak szentségi, hanem közösségi cselekedet is. Szent Jakab arra tanít levelében, hogy valljuk meg egymásnak bűneinket:

„Valljátok meg tehát egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok. Igen hathatós az igaz ember buzgó könyörgése." (Jak 5,16)

Ez a szentírási rész a kiengesztelődés szentségére vonatkozik, de túl is mutat azon, azokra a kapcsolatokra, amelyekben részünk van Krisztus Testének tagjaiként. A bűn mindig egy másik emberrel is kapcsolatos. Ha egy tag bűnt követ el, az egész Test megsebződik. Ezért a bűn elleni küzdelem mindig érinti emberi kapcsolatainkat is, mint ahogy az is, amikor Isten akaratát keressük, kihat a közösségünkre, amely körülvesz bennünket.* Gyógyító erő árad ki, amikor megvalljuk egymásnak bűneinket és imádkozunk egymásért. Amikor mi, segítségre szoruló keresztények, együtt megállunk a kereszt lábánál, akkor láthatjuk meg legtisztábban, hogy valóban egyek vagyunk Krisztusban. Ebből az alapállásból nem lesz sem nehéz, sem pedig szokatlan bocsánatot kérni házastársunktól, szomszédunktól vagy a munkatársunktól.

Ha megtanulunk együtt imádkozni, az nem vesz el a szentség erejéből, sőt, erősíti azt. Igen, mert ha átérezzük bűneink súlyát, akkor még jobban felkészülünk a szentgyónás adta szentségi kegyelmek befogadására. De ne feledjük, a bűnbánatnak hitéletünk minden egyes napján jelen kell lennie. Ha meg akarjuk valósítani Isten népének evangelizációját, a híveknek tudniuk kell, hogyan segítsenek másoknak a személyes hitvallásukat és bűnbánatukat kifejezni. Minden katolikusnak tudnia kell, hogyan vezesse el felebarátját a bűnbánó imához és a személyes hithez. Amikor az *Eloldozva modellben* „bűnbánatról és hitről" beszélünk, elsősorban a megtérésre gondolunk, és csak másodsorban a szív titkos, még meggyónatlan bűneire, amelyekre éppen fény derül.

Az egészséges hitélethez hozzátartozik, ha minden hívő naponta megvallja bűneit Istennek, és nem vár ezzel addig, amíg a kiengesztelődés szentségéhez tud járulni. Loyolai Szent Ignác arra biztat a *Lelkigyakorlatokban*, hogy naponta (kétszer) vizsgáljuk meg lelkiismeretünket, mert ez része az egészséges lelki életnek. Mindnyájan meg vagyunk híva az evangelizáció feladatára, és ehhez hozzátartozik az is, hogy segítsünk másoknak is megvallani Isten előtt, hogy szükségük van a kegyelemre. Ehhez hozzá tartozik az is, hogy megbocsásson mindenkinek, aki valaha is bántotta, és ellene mondjon a hazugságoknak, amelyek megkötözik őt. Végül pedig arra kell megtanítanunk, hogy éljen a hatalmával, melyet Isten gyermekeként megkapott, és ellenálljon a gonosznak. (*„Engedelmeskedjetek tehát Istennek; az ördögnek pedig álljatok ellen, és futni fog tőletek."* – Jak 4,7) Ezek azok az alapvető válaszok az evangéliumra, melyeket folyamatosan meg kell tennünk, ahogy átadjuk magunkat az Atya szeretetének Krisztusban. Nem hiányozhatnak tehát a gyóntatószékből, sem pedig mindennapi imádságunkból.

Az Eloldozva modell és a lelki vezetés

Egy jó lelki vezető segít a hívőnek felismerni, mi az, ami megkötözi, és hogyan vezeti őt az Úr. A lelki vezető a Szentlélek segítségével elkíséri a hívőt és kalauzolja, segíti a növekedésben, hogy egyre jobban egyesüljön az Úrral, miközben megéli katolikus hitét. Az *Eloldozva modell* sokban hasonlít a lelki vezetéshez. Akárcsak egy jó lelki vezető, arra törekszik, hogy fényt derítsen az ellenség hazugságaira és a szív szándékaira. Segít minden egyes hívőnek, hogy keresse az Urat, és együttműködjön a kegyelemmel. A mi szabadító módszerünk előnyben részesít bizonyos szóbeli válaszokat az evangéliumra, s ez gyakran mélyebb megtérést eredményez. Tapasztaltam, hogy a katolikusok gyakrabban járulnak szentgyónáshoz, amikor felismerik, hogy milyen küzdelem

* Ez egybehangzik a katolikus antropológia tanításával, mely szerint minden emberi lény (mivel a Szentháromság képmására teremttetett), eredendően képes a racionális gondolkodásra.

zajlik saját lelkükben, és egyre inkább tudatára ébrednek saját felelősségüknek bűnös szokásaikkal kapcsolatban.

Szabadítás a plébánián

Ahogy a papság és a hívek megtanulják a szabadító szolgálat alapelveit és elkezdik alkalmazni azokat a gyakorlatban, a plébániák kirobbanó életre kelnek Krisztusban. Utazásaim során két olyan plébánián is szolgáltam, ahol olyan személyes növekedést tapasztaltam, amilyen szerintem minden plébánián meg fog történni. Néhány évvel ezelőtt a feleségemmel a Szent Mihály plébánián tartottunk egy lelkigyakorlatot. Miután hazautaztunk, kaptunk egy levelet a plébánostól, Márk atyától, amelyben beszámolt arról, hogy mik történtek a plébániáján, mióta az Eloldozva modellt alkalmazzák.

„Elkezdtük azt az imádságformát használni, amelyre önök tanítottak bennünket. A föliratkozott hívőkkel végig imádkoztuk az egész folyamatot, és igen jelentős gyümölcsök teremtek. Szinte hihetetlen, ahogy egyre többen elmondják, életükben először végre szabadnak érzik magukat!

Ma meglátogattam egy asszonyt a hospice-ban. Mélyen hívő asszony, és bátran, méltósággal, hittel elfogadta, hogy rákos lett. Az elmúlt másfél év alatt többször is imádkoztam érte. Ma elvittem neki az Úr Testét. Amint beléptem a szobája ajtaján, csak úgy áradt belőle a szó, elvált férjéről beszélt, hogy az milyen sok keserűséget okozott neki, és hogy még mindig mennyire fájdalmas a múlt. Elmondta, hogy a válás tizennégy évvel ezelőtt történt, de még szinte frissek a sebei. Tudja, hogy meg kell bocsátania, és azt is, hogy gyakran megesik, hogy ha valaki nem bocsát meg, bele is betegedhet. Félig viccelődve hozzátette, hogy talán éppen ez történt vele is.

Beszéltem neki a megbocsátás valódi értelméről és elmeséltem, mit tanultam a lelkigyakorlaton a szabadulásról. Végigimádkoztuk a folyamatot, ahogy ön tanította, és végül elimádkoztam a parancsoló imádságot. Ekkor így szólt: »Milyen furcsa, eddig, amikor ön imádkozott értem, mindig olyan érzésem volt, hogy kapok valamit. Most viszont úgy érzem, valami eltávozott belőlem. Mintha itt, a gyomromnál kiment volna belőlem valami.« Odamutatott, a belei környékére, éppen, ahol a rák elkezdődött. Elmosolyodott, és azt mondta, hogy még soha nem érezte ennyire szabadnak magát, és soha nem volt ennyi öröm a szívében.

Remélem, és imádkozom, hogy csodálatosan gyógyuljon meg. De ha a rákja nem is múlik el, olyan békességet és szabadságot kapott, amilyet még soha nem tapasztalt. Dicsőség Istennek!

Az a baj, hogy nincs elég időm minden rászorulóért imádkozni. Ezért azt tervezem, hogy egyszer egy héten összejövünk majd imádkozni valamelyik este egy imacsoporttal. Hadd uralkodjék Krisztus szabadítása! Ámen."

Három év szolgálat után Márk atya egészen közismertté vált, olyan sok embernek segített. Az egyházmegyéből hozzá küldik azokat, akiknek szabadító imára van szükségük. A gyóntatószékben is szokott imádkozni a hívekkel. De Márk atya előnyben részesíti a hosszabb időt igénylő, alaposabb imádságot, ha úgy érzi, valakinek szabadulásra van szüksége.

Ha úgy látja, hogy valakinek javára válna egy mélyebb szabadító ima, elégtételül azt szabja ki, hogy az illető menjen át a plébániára, és vegyen egy példányt az *Eloldozva* című könyvből és olvassa el. Azt is hozzáteszi, hogy rábízza, mit csinál, miután elolvasta, de ha a könyv első része után úgy érzi, szeretne visszajönni és beszélgetni, ő szívesen fogadja majd.

Sokan visszajönnek hozzá, hogy a gyónás keretein kívül is imádkozzon értük. Van, hogy egy egész csoport imádkozik vele együtt valakiért. Mikor gyóntat, akkor persze kiküldi a szobából az imacsoport tagjait. Az ima után pedig arra biztatja az embereket, hogy rendszeresen hallgassanak szentmisét és végezzenek szentgyónást.

Másodszor is tartottunk egy lelkigyakorlatot a plébániáján. Ezután Márk atya még több jó hírről számolt be:

„Nagyszerű, gyönyörű lelkigyakorlat volt. Mindenkiért imádkoztunk, és sokan megszabadultak. Dicsőség Istennek! Tegnap találkoztam egy huszonöt éves fiatalemberrel, aki régebben házasság-előkészítőre járt hozzám. Elmondta az élete történetét, és hogy milyen szexuális természetű megkötözöttségei voltak, és súlyos pánikbetegségben is szenvedett. Miután imádkoztunk, így szólt hozzám: »Úgy érzem, megújultam. Valami óriási dolog távozott belőlem. Soha többé nem akarok visszatérni oda.« Megváltozott emberként ment haza, Krisztus szeretetének és erejének teljes tudatában. Soha jobban nem töltöttem szombat délutánt!"

Neal Lozano

(Részlet az „Álljatok ellen az ördögnek..." c. könyvből)

Az édesanyák imáinak HATALMA

Lu kis falu Észak-Olaszországban, Torinótól 90 kilométerre, keletre. Máig ismeretlen lenne, ha a helyi édesanyák egy napon nem hoztak volna egy komoly következményekkel járó döntést. Ez 1881-ben történt. Azt szerették volna, hogy egyik fiuk pap legyen, egyik lányuk pedig teljesen Istennek szentelje életét. Plébánosuk, Monsignor Alessandro Canora vezetésével minden kedden szentségimádásra gyűltek össze, és hivatásokért imádkoztak az Úrhoz. Minden hónap első vasárnapján ezzel a szándékkal járultak szentáldozáshoz. Szentmise után mindegyikük közösen mondott imát papi hivatásokért. Az édesanyák bizalomteljes imája nyomán és a többi szülő nyitottságának köszönhetően mélységes öröm és keresztény jámborság légköre töltötte be a családok életét, ami megkönnyítette gyermekeik számára hivatásuk felismerését.

„Sokan vannak a meghívottak, de kevesen a választottak” (Mt 22,14). Ezt úgy is érthetjük, hogy sokan vannak a meghívottak, de csak kevesen válaszolnak erre a hívásra. Senki sem gondolta, hogy Isten ilyen hathatós módon hallgatja meg az édesanyák imáját. Lu kis falucskájából 323 hivatás került ki: 152 pap (világi és szerzetes) és 171 apáca (41 rendben). Három-négy hivatás is született némelyik családban. Legismertebb köztük a Rinaldi család: Isten innen hét gyermeket hívott meg szolgálatára. Két lány szalézi nővérnek állt; mindkettőt San Domingóba küldték misszióra. Öt fiuk pap lett, szintén a szalézi rend kötelékében. Boldog Rinaldi Fülöp, a leghíresebb Rinaldi fivér, Bosco Szent János után harmadikként töltötte be a rendfőnöki posztot. II. János Pál avatta boldoggá 1990. április 29-én.

Több szalézi szerzetes származott erről a kis településről; nem véletlen tehát, hogy Bosco Szent János négy alkalommal is ellátogatott oda. Részt vett lelki gyermekének szülőfalujában bemutatott újmiséjén is, Fülöp mindig szeretettel emlékezett a Luban élő családok hitéletére: „Előszeretettel, eleven hittel emlegették édesapáink és édesanyáink: »Az Úr ajándékozott meg gyermekeinkkel, ha tehát hívja őket, mi nem mondhatunk nemet.« Luigi Borghana és Pietro Rota olyan mélyen élték meg a szalézi lelkiséget, hogy előbbit »Brazília Don Bosco«-jának, utóbbit »Valtdlina Don Bosco«-jának nevezték.” XXIII. János pápa pedig a következőt nyilatkozta Evasion Colli pármai érsekről, aki szinté Luban született: „Neki kellett volna pápának lennie, nem nekem. Minden adottsága megvolt, hogy kiemelkedő pápává váljon.”

Ez a kép egyedi a Katolikus Egyház évkönyveiben. A fotó Luban készült, ahol az itt született 323 pap és szerzetes egy rendezvényen vett részt 1946. szeptember 1-je és 4-e között. Az esemény világszenzációnak számított.

A Luból származó papok és apácák tízévente összegyűltek szerte a világból. Mario Meda, aki Lu plébánosa volt hosszú éveken át, elmondta, hogy az összejövetel igazi ünnepség, hálaadás volt, amelyben megköszönték Istennek, hogy ilyen nagy ajándékot adott Lunak. Lu falucskában az édesanyák imája rövid, egyszerű, de szívből jövő volt:

„Istenem, add, hogy egyik fiam pap legyen! Jó keresztényként akarok élni, és erre akarom nevelni gyermekeimet is, hogy ezáltal elnyerjem a kegyelmet, hogy egy szentéletű papot ajánlhassak fel neked! Ámen.”

Forrás: Klérus-kongregáció

Hogyan lettem katolikus?

Egy egykori protestáns vall megtéréséről

Metodista vallásban nevelkedtem, később pünkösdi, szabadkeresztény, evangélikus, presbiteriánus és baptista gyülekezetekbe jártam. Úgy gondoltam, a kereszténység drágakő, és a protestáns egyházak e drágakő csiszolt oldalai.

Az 1990-es években egy vasárnap baptista lelkészünk kijelentette: mi mindent közvetlenül az Írás alapján hiszünk és teszünk. Elgondolkoztam, mert eszembe jutott néhány kivétel. Például az apostolok senkinek sem mondták, hogy fogadja szívébe Jézust mint személyes Urát és Megváltóját, hanem azt, hogy tartson bűnbánatot és keresztelkedjen meg. Persze ezt a mai kor megváltozott körülményei indokolhatják. Ám eszembe jutott egy általánosan elfogadott hitbeli meggyőződés, amit nem tudtam igével alátámasztani: az, hogy ha egy kisgyermek meghal, a mennyországba kerül. Akárhogyan kerestem, ennek nem találtam a bibliai alapját. Eltöprengtem... itt a gyülekezetben biztosak vagyunk benne, hogy mindent közvetlenül az Írás alapján hiszünk és teszünk – miközben nincs rá bizonyíték.

Lelki Richter-skálámon ez csak kisebb, 1,8-as rengést jelentett. Voltak azonban erősebbek, már korábban is.

Az 1980-as években Tajvanon angolt tanítottam egy keresztény iskolában. Bibliakört is tartottam a diákoknak. A szenvedésről beszélgetve a kolosszei levél 1,24-hez értünk: *„Örömmel szenvedek értetek, és testemben kiegészítem, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik, testének, az Egyháznak javára."* Megrökönyödve hallgattam el, mert ez a mondat ellentétben áll a protestáns teológiával. Egy protestáns egyszerűen nem mondhatja, hogy amikor szenved, kiegészíti, ami hiányzik Krisztus szenvedéséből. Pedig a Bibliában egyértelműen ez áll. Haladékot kértem a diákoktól, hogy utánanézhessek. Hosszasan kutattam a könyvtárban, mérvadó protestáns teológusok írásaiban, hogyan kell értelmezni ezt a mondatot, de nem kaptam választ. Be kellett ismernem a diákoknak, hogy nem tudom, mit jelent ez a mondat. Újabb teológiai földmozgás, ezúttal 4,3-as.

Később Amerikában találkoztam Jehova tanúival. Elhatároztam, hogy elbeszélgetek velük. Tudtam, hogy tagadják Krisztus istenségét, ezért úgy gondoltam, ha bizonyítani tudom nekik az Írásból a Szentháromság tanát, kénytelenek lesznek elfogadni a keresztény hitrendszert. Sorolni kezdtem azokat a szentírási helyeket, amelyek arról szólnak, hogy Isten Atya, Fiú és Szentlélek. A két hölgy türelmesen várt, majd ők is idézni kezdték a Szentírást: *„Jézust az Atya küldte"* (Jn 17,3; Jn 8,17). Elmagyarázták, hogy ha Isten küldte Jézust, akkor Jézus nem lehet Isten, hiszen csak egy Isten van, itt pedig két különböző lényről van szó. Hiába mondtam, hogy két külön Személy, de egyetlen Istenség... már idézték is 1Timóteus 1,17-et: *„a halhatatlan és láthatatlan, egyedülvaló Istennek tisztelet és dicsőség mindörökkön örökké"* – ami szerintük cáfolhatatlanul bizonyítja, hogy Jézus nem lehet Isten, hiszen nem halhatatlan és nem láthatatlan. Erre kétségbeesetten csak annyit mondtam: 1János 5,7! – Mire ők: Márk 10,18! – Én: Titusz 2,13! – Ők: János 14,28! – Én: János 10,30! – Ők: 1Korintus 8,6! – Én: Máté 28,19!! – Ők: 1Korintus 11,3!! – Én: János 5,18!!! – Ők, kórusban: Filippi 2,5-11!!!

Ekkor – szerencsére – lejárt az idő, menniük kellett. A beszélgetés legfőbb tanulsága számomra az volt, hogy a Szentháromság tana az Írásból alátámasztható, ám az Írásból nem bizonyítható. A Jehova tanúi által idézett mondatok ésszerűnek tűnő alternatívát kínáltak. Megdöbbentem. A keresztény hitnek sarkalatos tétele a Szentháromság tana – hogyan lehetséges, hogy egyedül az Írás alapján nem

bizonyítható? Ez már 7,9-es rengés volt a teológiai Richter-skálámon.

Rövidesen kezembe akadt egy könyv Jehova tanúiról. A szerző rámutatott: „A Biblia sokszor nehezen érthető mondatait könnyű szövegkörnyezetükből kiragadva félreértelmezni és valamely felfogás 'bizonyítására' felhasználni. Charles Russell követői mesterien értettek ehhez. ...Az egyházatyák azonban világosan kifejtették, hogy Krisztus istensége a keresztény hit alaptétele. Az ő írásaikat sokkal nehezebb úgy elferdíteni, hogy tévtanokat lehessen velük alátámasztani."

Siettem a könyvesboltba, és beszereztem az apostoli atyák kötetnyi írását. Nagy örömömre Antiochiai Szent Ignácnál számos utalást találtam Krisztus istenségére. Alig vártam, hogy felfedezésemet megosszam Jehova tanúival. Ám a két hölgy által használt nyomtatott anyagban az állt, hogy Ignác, amikor igent ír, valójában nemet gondol, és fordítva. Nagyjából ekkor vetettem véget a kapcsolatnak Jehova tanúival.

Egyszer egy hatodikos gyerek megkérdezte tőlem, mit hisznek a katolikusok. Fogalmam sem volt; azt motyogtam, hogy sok olyasmit, ami nincs benne a Bibliában, ami nem jó, mert mindent közvetlenül az Írás alapján kell hinnünk és tennünk. Tudatlanságomat elszégyellve azonnal megvettem egy katolicizmusról szóló könyvet.

Az Eucharisztiáról szóló fejezetnél biztos voltam benne, hogy a katolikus szerző az ige elferdítésével fogja alátámasztani a téves tanítást. Elővettem hát a Bibliámat, és olvasni kezdtem a János-evangélium hatodik fejezetét. Többször elolvastam, mindhiába: nem találtam a ferdítést. Jézus világosan azt mondja, hogy együk az ő testét és igyuk az ő vérét. De hát akkor milyen alapon mondhatja bárki, hogy ezt jelképesen kell értenünk? Ismertem a protestáns értelmezést, amely szerint az „enni és inni" itt annyit jelent, mint „Jézusban hinni" vagy „Isten igéjét ünnepelni" – ám ez a magyarázat egyszerre nagyon gyengének tűnt. Csak nem ugyanazt tesszük mi, evangéliumi protestánsok, mint amivel a nálunk liberálisabb felekezeteket vádoljuk: jogot formálunk arra, hogy jelképesen értelmezzük azokat a bibliai részeket, amelyekben nem hiszünk? – Ez a földrengés minden korábbit felülmúlt. Elhatároztam: olyan egyházhoz akarok tartozni, amelyik szó szerint veszi János 6. fejezetét. A dolog nem volt egyszerű.

Hónapokba telt, míg be mertem lépni egy katolikus templomba, és további hónapokba, míg jelentkezni mertem katekumenátusba. A katekumenátus ideje alatt rengeteget tanultam. Ízekre szedtem a katolikus hitrendszert, és mindent összevetettem a protestáns érvekkel. Észrevettem, hogy a katolikus hittételekkel szemben első ránézésre sziklaszilárd a protestáns érvelés, ám ha az ember figyelmesen megvizsgálja az érvre vonatkozó katolikus választ, annak olyan mélysége van, hogy a protestáns gondolatmenet nemegyszer semmivé foszlik.

Rájöttem, hogy a katolicizmussal szembeni protestáns hitvédelmünk alapja az volt, hogy bizonyos dolgokat jelentéktelennek tüntettünk fel: az egyházatyák korántsem protestáns szemléletű írásait; a protestantizmus megosztottságát (mondván, a lényegben egyetértünk); a kérdést, hogy miféle tekintély állapította meg a bibliai kánont. Kisebbítettük a katolikus szentek és konvertiták életének jelentőségét. Eltorzítottuk a katolikus hittételeket, hogy könnyebben cáfolhassuk őket (például „Mária-imádat"), így nemlétező rosszal fordítottuk szembe a hívőket. Saját hitrendszerünket biblikusnak tartottuk, a katolikus teológiát nem – pedig a protestáns felfogás rengeteg szentírási részt „megmagyaráz" ahelyett, hogy engedné, hogy azt jelentsék, amit jelentenek. Végül tagadtuk a dogmafejlődést, ami megmagyarázza, miért hiteles apostoli tanítás a szentháromságtan annak ellenére, hogy a Szentírásból nem bizonyítható. Vagyis – állapítottam meg szomorúan – becsaptuk egymást és saját magunkat.

2003 húsvét vigíliáján tértem haza az Egyházba.

Renée Lin

(Forrás: Magyar Kurír)

„Van több a testi gyógyulásnál"

– vallja a fiatalon meghalt szent életű anya, Chiara Corbella férje

Chiara Corbella 2012. június 13-án halt meg, nem sokkal kisfia születése után, rosszindulatú daganatos betegségben. Várandóssága idején felfüggesztette a kezeléseket. Négy évvel halála után, a betegek szentévi zarándoklatán Rómában férje vallott az életükről, az örök életben való mély hitükről.

Halála napjának reggelén férje, Enrico megkérdezte Chiarától: *„Szerelmem, az Úr keresztje valóban édes?"* Chiara nehezen lélegzett, beszélni is nehezére esett, de mosolyogva, egyértelműen válaszolt: *„Igen, Enrico, nagyon édes."* Délben meghalt.

Chiara Corbella 28 éves volt, amikor meghalt. Férjével, Enrico Petrillóval Medjugorjében ismerkedtek meg, 2008-ban házasodtak össze. Az esküvőt követően Chiara hamarosan várandós lett, ám a babánál az ultrahangos vizsgálat súlyos agyi fejlődési rendellenességet mutatott. Habozás nélkül az élet mellett döntöttek, a kis Mariát elkísérték – harminc perccel földi születése után – az égi születésig. A temetésen a fiatal szülők a kis fehér koporsó mellett hálát adtak Istennek ajándékaiért. A résztvevők életük egyik legszebb pillanataként emlékeznek a temetésre, ami Krisztusnak a halál felett aratott győzelmének jele volt. Néhány hónap múlva Chiara ismét áldott állapotba került, az ultrahangos vizsgálat ismét rossz eredményt mutatott: a kisfiúnak nem volt lába. A hetedik hónapban kiderült, hogy belső szervei sem fejlődtek ki megfelelően. A házaspár ismét örömmel és szeretettel élte meg második gyermekük születését, aki rövid életét követően szintén a mennyországba távozott. Az ismerősök arról számolnak be, hogy a temetésen a szülők nehéz keresztjük ellenére valódi örömet és hálát sugároztak.

Később Chiara ismét gyermeket hordott a szíve alatt, várandóssága ötödik hónapjában azonban egy sebet fedezett fel a nyelvén, amelyről kiderült, rosszindulatú daganat, karcinóma. Chiara és Enrico fiuk, Francesco életének védelme mellett döntöttek, az édesanya csak a szülés után vállalta a kemoterápiát, a sugárkezelést. Francesco szép, egészséges kisfiúként 2011. május 30-án születetett meg. Ezt követően Chiara állapota nem javult, egyik szemére elvesztette a látását. Mosolyogva, hittel és örömmel élte az életét a szenvedések közepette is, az isteni gondviselésre bízta életét. A kisfiú születése után egy évvel, 2012. június 13-án távozott a földi életből.

Nem sokkal betegsége felfedezése után Chiara így beszélt: *„A házasságunkban az Úr megajándékozott minket két különleges gyermekkel: Maria Grazia Letiziával és Davide Giovannival, de azt kérte tőlünk, hogy csak születésükig kísérjük őket. Megengedte, hogy átöleljük, megkeresztelјük őket és derűsen, a bensőnket átjáró, nagy örömmel átadjuk őket az Atya karjába. Most ránk bízta ezt a harmadik gyermeket, Francescót, aki jól van és nemsokára megszületik, de továbbra is azt kéri tőlünk, hogy bízzunk benne, annak ellenére, hogy néhány héttel ezelőtt daganatot fedeztem fel magamon, amely félelemmel tölt el minket a jövőt illetően. Hisszük azonban, hogy Isten ez alkalommal is nagy dolgokat tesz majd."*

Fiának, Francescónak levelet írt első születésnapjára, amelyben így tanította: *„Életünk célja szeretni, és mindig készen állni arra, hogy megtanuljuk úgy szeretni a többieket, ahogyan csak Isten tudja megtanítani nekünk. Bármit teszel, csak akkor lesz értelme, ha az örök élet szempontjából tekintesz rá. Ha való-*

ban szeretsz, észreveszed, hogy valójában semmi nem a tiéd, mert minden ajándék. Különleges vagy és nagy küldetésed van. Isten öröktől fogva akart téged, és ha megnyitod számára a szívedet, megmutatja az utat, amelyen járnod kell. Bízz benne, érdemes!"

❀ ❀ ❀

Idén május 12-én, a betegek és fogyatékkal élők háromnapos szentévi zarándoklatán Enrico tanúságot tett hitükről, a Chiara halála óta eltelt négy év távlatából. Tanúságtételét teljes terjedelmében közöljük:

„Enrico vagyok, Francesco édesapja és édesapja annak a két gyermeknek a mennyben, Mariának és Davidének, akik még Francesco előtt születtek meg. Feleségem, Chiara velük együtt a mennyben van. Éppen négy éve lettem özvegy, amikor Francesco alig múlt egyéves. A történetem mégis egy nagyon szép történet, mert nem a betegségé és a halálé volt az utolsó szó. Nem volt hatalmuk arra, hogy elhitessék velünk: szerencsétlenség az, ami történik velünk.

Megéltük az Úrral együtt keresztre feszített latrok történetét. Csak nekik van bátorságuk ahhoz, hogy beszéljenek Jézussal. Ez a mi tapasztalatunk is. Megvigasztalt minket egy Isten, akit velünk együtt függesztettek a keresztre. Mindig szeretve éreztük magunkat. Az Úr két különleges gyermekkel ajándékozott meg minket, hogy kísérjük el őket a mennyország kapujáig. Láttuk, ahogyan elalszanak és karjainkból átmennek az Atya karjába. Azt gondoltuk: Hol van itt a szerencsétlenség? Úgy születtek, hogy készen álltak erre.

Ott volt a szívünkben a szent kétely, hogy mindaz, ami velünk történik, kegyelem. Megláttuk az Urat az élet és halál sémákon túli logikájában és a szeretet igazságtalanságában. Ne csodálkozzatok: a szeretet igazságtalanság. Megtapasztaltam, hogy úgy teremthetsz helyet a kegyelemnek, ha elfogadod a szeretetnek ezt az igazságtalan logikáját. Nemcsak ajándékoz, hanem tékozol is. Igazságos dolog, hogy özvegy vagyok? Igazságos dolog, hogy Francescónak nincs anyukája? Igazságos dolog betegnek lenni? Igazságos dolog fogyatékkal élni? Igazságos dolog, hogy Isten Fia meghal a kereszten? Nem, nem igazságos. De ez a szeretet. Egy csodálatos igazságtalanság. Az irgalmasság szent éve van, nem az igazságosságé. Csak egy apa engedi meg, hogy gyermekei megöljék. Csak egy apa tud így szeretni.

Chiara betegségéről azt mondták nekünk: daganat, semmit nem lehet tenni. Nagyon valószínű, hogy sokunknak mondják majd ezt. Ne higgyetek nekik! Sokat lehet még tenni! Eljön a pillanat, hogy felkészüljünk az Atyával való találkozásra. Chiara és én arra vágytunk, hogy égő lámpásokkal várjuk a vőlegényt. Szerettük volna felvenni a legszebb ruhánkat. Chiara ezért most menyasszonyi ruhában van. Vito testvérrel, lelki atyánkkal együtt hónapokig ennek a találkozásnak a várakozásában éltünk. A legszebb szentmiséket ünnepeltük, a Testét ettük, hódoltunk Előtte, gyóntunk, kértük az összes kegyelmet, beleértve a testi gyógyulás kegyelmét is, ami, mint tudjátok, nem történt meg. Megvolt azonban bennünk a bizonyosság, hogy van valami nagyobb dolog, mint egy esetleges testi gyógyulás, ami ha meg is történt volna, nem lett volna más, mint a kérdés elnapolása. Milyen nagyobb dolgot lehet kérni a testi gyógyulásnál? Az üdvösséget. Az üdvösség fontosabb.

Június 12-ének éjszakája volt, négy évvel ezelőtt, amikor Chiarával az utolsó szentmisét ünnepeltük együtt. Az evangélium azt mondta: ti vagytok a világ világossága, a föld sója. Chiara gyönyörű volt. Ragyogott. Boldog volt. Elköszönt tőlünk, azt mondta: szeretlek benneteket, mindannyiótokat. Örült, hogy hihetetlen dolgokkal teli életet élhetett. Örült, hogy szeretett. ***„Szép dolog úgy elfogyni, mint a gyertya, amely eléri a célját"*** – írta Francescónak. Régóta visszhangzott a szívemben az evangéliumnak az a mondata: *„Az igám édes, az én terhem könnyű"*. Amikor láttam, hogy Chiara teste lassan elfogy, nem tudtam befogadni ennek édességét. Akkor, élete utolsó reggelén, hét óra körül megkérdeztem Chiarától, aki a tabernákulum előtt feküdt: *„Chiara, valóban édes ez a kereszt, ahogyan az Úr mondja?"* Rám mosolygott, és halovány hangon válaszolt: *„Igen, Enrico, nagyon édes."*

Ez az „édesség" az övé volt, nem az enyém. Ő volt, aki a halál küszöbén állt, nem én. És az Úr a megfelelő pillanatban ajándékozza oda kegyelmét. Láttam, hogy boldogan hal meg. Nagyon jól tudta, hová megy. Testvéreim, mi is halhatunk meg boldogan, ha helyet teremtünk az Úr kegyelme számára! Talán az egyik legszebb üzenet, amelyet a történelem Ura nekünk akart ajándékozni Chiara életén keresztül, az ez: Ő nem hazudik. Az Úr nem hazudik, ez a kereszt nagyon édes. Bízzatok benne, érdemes! Jó utat mindenkinek!"

Forrás és fotó: Chiaracorbella.it; Famigliacristiana.it; Aleteia.org, Magyar Kurír (tzs)

A szentmise gyümölcsei

II/1. rész

A Kivonulás könyvében ez áll: *„Gondolj a szombatra és szenteld meg"* (Kiv 20,8) *„Vigyázzatok, hogy szombatomat megtartsátok, mert jel az közöttem és közöttetek nemzedékről nemzedékre, hogy tudjátok, hogy én, az Úr szentséget kívánok tőletek. Tartsátok meg szombatomat, mert szent az nektek."* (Kiv 31,13-14) Istennek ezt a parancsát sokan nem akarják megtartani, mert vasárnap inkább kialusszák magukat vagy elmennek kirándulni, ahelyett, hogy Istennek megadnák a tiszteletet. A szentmisét nem teszik életük középpontjává, habár tudják, hogy ott a forrás, amelyből az élő víz fakad.

Korábban jobban fölkészültek az emberek az elsőáldozásra, és ezzel együtt az egész életen át tartó szentáldozásra. Manapság az ajándékok és a nagy ünneplés gyakran fontosabbak, mint a Jézussal való első találkozás a szentáldozásban. Sok gyerek nem tudja, hogy a szentostyában magát Jézust fogadhatja be, mert nem készítik fel őket rendesen az elsőáldozásra. Némelyik hitoktató, aki a felkészítéssel foglalkozik, maga sem rendelkezik elegendő tapasztalattal a katolikus hit terén. Ezért ők az igaz katolikus hitet nem is tudják továbbadni. Így történhet meg, hogy némelyik gyerek azt meséli nekem, hogy a szentostya csak egy darab megszentelt kenyér.

Kivételes módon én már hat és fél évesen elsőáldozáshoz járulhattam Indiában. De a szüleim, a nagymamám, és az iskolában tanító szerzetesnővérek olyan jól felkészítettek, hogy én tudtam, magát Jézust vehetem magamhoz a szentáldozáskor.

Még ma is jól emlékszem, ahogy templomba menet útközben mindig megkíséreltem még a nyálamat is kiköpni, mert jól megjegyeztem, hogy mielőtt Jézust magamhoz veszem, semmit nem ehetek, nem ihatok. Akkoriban ezt nagyon komolyan vettem. (Felnőttként már tudom, hogy akkoriban sem és ma sem ezt érti az étkezésre vonatkozó tilalom alatt.) Jól emlékszem még ma is, milyen nagy örömöt éltem meg, amikor Jézust az első alkalommal magamhoz vehettem.

Sokan megszokásból mennek vasárnap a szentmisére. Egyszerűen azért, mert ez hozzátartozik a vasárnaphoz. Vannak olyanok is, akik bizonyos alkalmakkor vesznek csak részt a szentmisén, mint például esküvő, temetés, anélkül, hogy megértenék azt, ami az oltáron történik. Ugyanezt figyelhetjük meg azoknál az embereknél is, akik az elsőáldozás vagy a bérmálkozás alkalmából jönnek el. Sokan nem tudják, hogyan viselkedjenek a szentmisén.

Némelyek sietve hagyják el az istentiszteletet: lejárt a parkolási idő, vagy egyébként is van még valami elintézni valójuk. Mások a hosszú prédikáció miatt mérgelődnek. Gondoljuk csak végig: egy hétnek hétszer huszonnégy órája van. Valóban sok az, ha egy órát ebből Istennel töltünk a szentmisén?

Most vizsgáljuk meg kicsit közelebbről, mi is történik a szentmisében!

Már a templomba lépéskor meghintjük magunkat szentelt vízzel. Ha odafigyeléssel tesszük, akkor ezzel a keresztségi fogadalmunkat újítjuk meg.

Tudatosítjuk-e magunkban, hogy a Királyok Királyának a házába léptünk be és Őelőtte állunk? A világ Ura előtt! Nem lenne méltó üdvözlés, ha térdet hajtanánk? Hányan vannak, akik csak körülnéznek, és először egy ismerősükkel beszélgetnek, ahelyett, hogy megadnák Jézusnak a tiszteletet.

A pap és az asszisztencia bevonul. Amikor a pap keresztvetéssel megkezdi a szentmisét, az Ég megnyílik és a Szentháromságos Isten előtt állunk. A Szűzanyával, az angyalokkal és a szentekkel együtt szólítjuk meg Őt.

Először gondoljunk arra, amit Jézus mondott: *„Ha tehát ajándékot akarsz az oltáron felajánlani, és ott eszedbe jut, hogy embertársadnak valami panasza van ellened, hagyd ott ajándékodat az oltár előtt, s menj, előbb békülj ki embertársaddal, aztán térj vissza és ajánld fel ajándékodat."* (Mt 5,23-24) Vizsgáljuk meg magunkat, hogy van-e olyan személy, akinek meg kell bocsátanunk, vagy akitől bocsánatot kell kérnünk. Jézus számára fontos, hogy engesztelődjünk ki egymással, mielőtt az adományokat Őhozzá visszük.

Sr. Margaritha Valappila

Részlet Margaritha nővér „Jézus ma is él" című könyvéből (Marana Tha sorozat, 2011.)

FOLYTATJUK

1417 – 1517 – 1717 – 1817 – 1917 – 2017

2017 – már csak néhány hónap van hátra e különös jelentőségű évhez. Szent Ágoston szerint nincs véletlen, mindent Isten kormányoz, Ő a történelem Ura. Bizonyára nem véletlenek a következő sokak által ismert és számon tartott dátumok sem:

1517 – a kereszténység egységének megszűnése: A hármas keresztény érték: **Isten – Jézus – Egyház** – közül az utolsónak a tagadása, sőt számos helyen lerombolása.

1717 – a szabadkőművesség születésének éve: az eredeti hármas egység középső tagjának, Jézus Krisztusnak tagadása, az Ő királyságának megdöntése a társadalomban.

1817 – Nagy éhínség Európában és más országokban. A történészek szerint Új-Zélandon kitört a Tambora-vulkán 1815-ben és a vulkáni hamu miatt két éven át rendkívüli időjárási viszonyok alakultak ki világszerte. Tojás nagyságú jégdarabok estek, hideg volt április-májusban is, állandó eső nyáron, hófúvások, minden termés tönkrement. Svájcban füvet ettek az emberek, Magyarországon némely helyen fakéregből készítettek kenyeret, az állatállomány kipusztult.

1917 – a kommunizmus hatalomra-jutásával az első tag, Isten tagadása és eltüntetése a társadalom életéből.

2017-as év: e négy esemény 500., 300. 200. és 100. évfordulója mellett, egy sokkal fontosabb évforduló is egyben: a Szűzanya Fatimai megjelenésének 100. évfordulója.

Ha úgy gondoljuk, hogy 2017-ben valami világtörténeti jelentőségű esemény várható, akkor a számok (600, 500, 300, 200, 100 év) alapján joggal merül fel a kérdés, mi történt 1417-ben?

1417-ben megválasztották az új pápát: Colonna Ottó bíborost, aki az aznapi szentnek (1417 november 11.) a nevéről V. Mártonnak nevezte magát (1417-1431).

Az egész katolikus világ ujjongott (a három pápa miatti szakadás után) az Egyház egységének helyreállításán.

Az új pápa az Örök város egyik legjelentékenyebb és leghatalmasabb nemzetségéből származott. Tanulmányait Perugiában végezte. Még VI. Orbán nevezte ki őt a kúria protonotáriusává és VII. Ince bíboros diakónussá. A Husz-féle eretnekség és Wiclif könyveinek kivizsgálásával bízták meg és ő volt az, aki végleg és határozottan Husz ellen foglalt állást. Fegyelmezettsége, egyszerűsége, a kánonjogban való felkészültsége mellett energiája és okossága, valamint tiszta erkölcsei kiválóan alkalmassá tették őt arra, hogy az Egyház kormányzását ezekben a viharos időkben átvegye. A zsinaton viaskodó pártok egyikéhez sem tartozott, viszont a zsinaton jelenlévő követek jelentései nem győzik dicsérni megnyerő modorát.

Ám nemcsak a zsinat, hanem az egész keresztény világ úgy üdvözölte őt, mint a Megváltó igazi, földi helytartóját, az egység hordozóját. Münsterben tették fejére a hármas koronát, úgyhogy ő az egyetlen pápa, akit Németországban koronáztak meg. Íme: éppen száz évvel Luther fellépése előtt egy pápa lovagolt végig egy német város utcáin és kétoldalt tőle, fehér öszvérének zabláit tartva, a római király és a brandenburgi választó-fejedelem haladt.

„B.É." után

A misszió jelentősége korunkban

(Mk 16,15; Mt 28,18-20)

1. A missziós feladat meghatározása

1. Jézus Krisztus feltámadása után többször megjelent a tanítványok előtt, majd Galileába hívta őket, ahol elhangzott a missziós parancs (Mk 16,15-16): *„Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek. Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözül, aki nem hisz, az elkárhozik."* Tehát két feltételt állít elénk az Úr az üdvösség elérésére ebben a felhívásban: a hitet és a keresztséget.

2. Máténál így rendelkezik (Mt 28,18-20): *„Én kaptam minden hatalmat égen és földön. Menjetek tehát, tegyétek tanítványommá mind a népeket! Keresztelj étek meg őket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevére, és tanítsátok meg őket mindannak a megtartására, amit parancsoltam nektek. S én veletek vagyok mindennap, a világ végéig."* Itt a missziós parancs kiterjed a tanításra, a hitre, a szentségek vételére és az ígéretre = *„én veletek vagyok mindennap"* – ez az Oltáriszentségre utalás. – Tehát ez az Egyháznak szóló missziós parancs!

3. Lukács a missziós parancsban a Szentlélek szerepét emeli ki (Lk 24,47-49). Jézus Krisztus e szavakkal küldi Őket: *„Nevében megtérést és bűnbocsánatot kell hirdetni minden népnek Jeruzsálemtől kezdve. Ti tanúi vagytok ezeknek. Én meg kiárasztom rátok Atyám ígéretét."* A megtérés itt is a hittel, a bűnbocsánattal-kereszteséggel veszi kezdetét, mint a másik két evangélistánál, de a Szentlélek eljövetelét ígéri az Úr, aki a jelenlétével erősíti és kegyelmével támogatja őket.

4. János evangélista pedig így fogalmaz a missziós feladatról (Jn 20,19-23): *„Belépett, megállt középen és köszöntötte őket: Békesség nektek! E szavakkal megmutatta nekik kezét és oldalát. Az Úr láttára öröm töltötte el a tanítványokat. Jézus megismételte: Békesség nektek! Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket. Ezekkel a szavakkal rájuk lehelt, s így folytatta: Vegyétek a Szentlelket! Akinek megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer, s akinek megtartjátok, az bűnben marad."* Itt a missziós feladat a Papoknak szól – bűnbocsátó az Isten, aki a Szentségeken és felszentelt papján keresztül kiszolgáltatja a Keresztséget, Eucharisztiát, Bűnbocsánat (gyónás) Szentségét.

5. Mire kell az apostoloknak megtanítani az embereket? *„Amit parancsoltam."* Mit kíván tőlünk Jézus? A keresztény hivatásról van itt szó! *„Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, az enyém vagy."* Az Ószövetség tele van ilyen biztatásokkal. Jézus Krisztusban beteljesedett Isten üdvözítő terve, Ő a Messiás, aki minket, Téged, engem életével, halálával, feltámadásával megváltott bűneinkből, kiszabadított, hazavezetett az Atyához, az Ő neve Emmánuel, Velünk az Isten. A missziós parancsok lényege tehát Jézusról, az Ő tanításairól, az evangéliumról-örömhírről tanúságot tenni!

Hatalmas feladat ez, de egyben végtelenül gyönyörű. A kereszténységünk, Istenhez tartozásunk megvallása. Az Istenhez fűződő kapcsolatunkról kell tanúságot tenni:

- Isten jó és megbocsátó.
- Isten szép és a szívedet széppé, tisztává akarja tenni.
- Isten ajándékozó, a Szentlelket adta nekünk.
- Isten szeret, mert vagyunk.

Olyannak szeret, amilyenek vagyunk, ezt értelemmel és szívvel el kell fogadni és erről tanúságot kell tenni.

6. A missziós feladatunk lényege = átadni Isten szeretetét. Ő arra vár, hogy én, Te, mi döntsünk nap mint nap mellette, az Alkotó és Teremtő mel-

lett, az Ajándékozó mellett. Ő Jézus Krisztus által minket szabadsággal, személyi méltósággal, a szív szeretetével és a rend és igazság élményével ajándékozott meg.

Rend legyen benned, szívedben, lelkedben, körülötted – rendezett legyen a kapcsolatunk Istennel, embertársainkkal, önmagunkkal. Mit adott számunkra Jézus Krisztus? A Szentlelket adta számunkra – Isteni természetében részesített minket, Isten Országát adta nekünk és általa képessé válunk szeretni, remélni, hinni, ahogyan azt Jézus az életével megmutatta. Mi is mutassuk meg! Kövessük Jézust az imában, az Atya Isten iránti szeretetünkben, életünkkel legyünk példa és minta az embertársainknak.

Tanítsd meg a dicsőítésre, imádásra, az ima fontosságára, a házastársadat, gyermekeidet, rokonaidat, imaközösségedet, szomszédodat, barátaidat. Hívd őket böjtölni, és gyakorold az adakozást, az alamizsna adást.

2. A missziós munka személyi feltételei

1. A személyiség fejlettségi jegyeinek mutatói

Erikson szerint az emberi életet különböző fejlettségi szakaszokra oszthatjuk fel:

- Gyermekkor (1-8 évig) – a feltétel nélküli szeretetet kéri.
- Fiatal kor (9-18 évig) – dackorszak, a személyiség határait keresi, ellenáll vagy belesimul a család közösségébe.
- Felnőtt kor (19-55 évig) – döntésre kész, felelősség vállalásra érett, gondoskodni tud, magáról, másról, a családról. Az akarat próbája, sikerek-bukások ideje.
- Érett kor (56-75 évig) – integrálódni, rendbe tenni azt, amit kell, tisztába tenni azt, ami ködös. Elköteleződni, hitelessé válni.
- Időskor (76-) – példává és mintává válni mások számára. Átadni azt a tudást, amit szereztünk.

A felnőttkori viselkedés jellemzői:

- Felelősség vállalás;
- Képes és akar elköteleződni;
- Képes szeretni, adni azt, ami a másiknak szükséges.

A Szentlélek minden életkorban ad valami feladatot. Ha egészséges a személyiség fejlődésének az útja, akkor a korszak váltásokat meg lehet élni. Te hol tartasz most? Megrekedtél valahol?

Nagyon fontos a missziós munkában az önismeret. Tedd képessé magadat arra, hogy hitelesen tudjad átadni Isten szeretetét, tanítását, az evangélium örömét.

2. Az emberi lélek alkalmasságának mutatói

Jézus így tanít: „ha nem lesztek olyanok, mint a gyermekek, nem mentek be a Mennyek országába." (Mt 18,3)

a. Milyenek a gyerekek?

- tiszták (tisztaszívűek);
- bizalommal teltek;
- egyszerűek (lelki szegények);
- örömben teljesek;
- boldogok.

Gyermekké kell válnunk, ha követni akarjuk Jézus Krisztust és tanúvá szeretnénk lenni, akik képesek ezen lelkiségre, ugyanis ők részesednek Isten titkában.

Gondoljunk a Boldogmondásokra, a Hegyi Beszédben (Mt 5,3-8):

- boldogok a lélekben szegények, mert övék a Mennyek országa;
- boldogok a tisztaszívűek, mert meglátják Istent.

Ezek a tulajdonságok szükségesek a missziós munkában.

b. Milyen magatartás szükséges a fentiek eléréséhez?

- Fegyelem szükséges testi, szellemi és lelki síkon is.
- Önuralom kell, uralkodni vágyainkon, bűnre vezető alkalmon, káros szenvedélyen.
- Bizonyos aszkézis szükséges.
- Tisztesség a viselkedésben, öltözködésben, szavainkban, tekintetünkben.
- Együttműködni Szentekkel, Angyalokkal, Szűzanyával.

A missziós munkánkban legyen minta és példa számunkra Lisieuxi Szent Teréz. Ő azt írja: „Ellenőrzés alatt kell tartani a természetünket." Ne felejtsük el, hogy testünk a Szentlélek temploma.

3. A másik emberre való odafigyelés a missziós munka alapelvárása

Segíteni és tanítani csak annyit és ott lehet, ahol a lelki érettségben tart a másik és amilyen fokon

szellemileg képes befogadó lenni. Őt figyeld, hogyan reagál és miképpen viszonyul Isten szeretetére. Ha beteg a lelke, akkor gyógyulásra szorul és nem evangelizálásra. Soha ne legyünk erőszakosak, hanem elfogadók, szeretetteljesek és biztonságot sugárzók. A misszós munkában fel kell mérni, hogy mennyit képes a másik személy hordozni, nyitott-e a személyisége Istenre, van-e kapcsolata a Szentlélekkel. Fontos-e számára a hit – remény – szeretet.

A Szentlélek Úristent hívjuk, nélküle nem lehet evangelizálni és a Szenteket szólítsuk meg; megsegítenek – támogatnak mindenben.

Dr. Sandl Jolán

FOLYTATJUK

BELSŐ GYÓGYULÁS

Elsődleges fontosságú a belső gyógyulás, mivel tárgyát az emlékek, a szellem, a psziché és a szív érzelmi sérülései képezik. Fogantatásunk pillanatától a mai napig különféle tényezők befolyásolják életünket. A szellem, a psziché és a szív területén jelenlévő nehézségek gyakran fájdalmak és betegségek elindítói. Szellemünk tudatból, tudatalattiból és tudattalanból áll, s bizonyos aspektusok a tudattalanban raktározódnak el. Ide főként azok az események tartoznak, amelyek szüleink életében játszódtak le, mikor édesanyánk a szíve alatt hordozott. Minden esemény, legyen az bár pozitív vagy negatív, az anya lelki és szellemi adottságaihoz hasonlóan, befolyásolják a gyermeket, akit az anya a szíve alatt hord.

Mikor belső gyógyulásért imádkozunk, Jézussal együtt indulunk el abba az időszakba, mikor még édesanyánk testében voltunk, s vele együtt haladunk át életünk minden állomásán egészen a mai napig. Életünket öt különböző szakaszra oszthatjuk. Az első állomás a gyermek kilenc hónapig tartó fejlődését foglalja magába az anya testében, a második születésünk pillanatát annak minden körülményével és kísérőjelenségével, a harmadik gyerekkorunkat, a negyedik az iskolalátogatás és felnőtté válás szakaszát, az ötödik pedig azzal a döntéssel függ össze, hogy vajon a házasságot, a szerzetesi vagy papi életformát választottuk-e.

Átvezetjük Jézust élethelyzeteinken, s ő nemcsak eltávolít szellemünkből, pszichénkből és szívünkből minden negatív tényezőt, hanem gazdagon meg is ajándékoz az ő békéjével, szeretetével és örömével egyaránt. Míg Jézus karjaiban újra átéljük az egyes szakaszokat, adjunk át neki mindent, ami a múltból terhel és nyomaszt, ami ezidáig életükben előadódott, s ami nyugtalanít. Ő pedig megadja nekünk a szabadulást és a gyógyulást. Hogy pontosabb képet tudjatok kialakítani a belső gyógyulás kiterjedéséről, még a gyógyulásért végzett ima előtt, szeretnék bemutatni néhány példát, melyek esetében bekövetkezett a gyógyulás.

Nem egyedi eset, hogy valaki a szexualitás terén eléggé rendezetlen életet él. Ide tartoznak a túlzott szexuális késztetések, a házastársi hűtlenség, az önkielégítés, a házasság előtti nemi élet és a homoszexuális kapcsolatok egyaránt.

Egy férfi a következő vallomással fordult hozzám: „Atya, megcsaltam a feleségem, bár félrelépésem nagyon bánt, és nyomorultul érzem magam. Szeretem a feleségem, de szexuális téren nem tudom féken tartani az érzéseimet. Állandóan futkosok más nők után, hogy elcsábítsam őket, még ha ezt nem is kívánom, mégsem tudom abbahagyni."

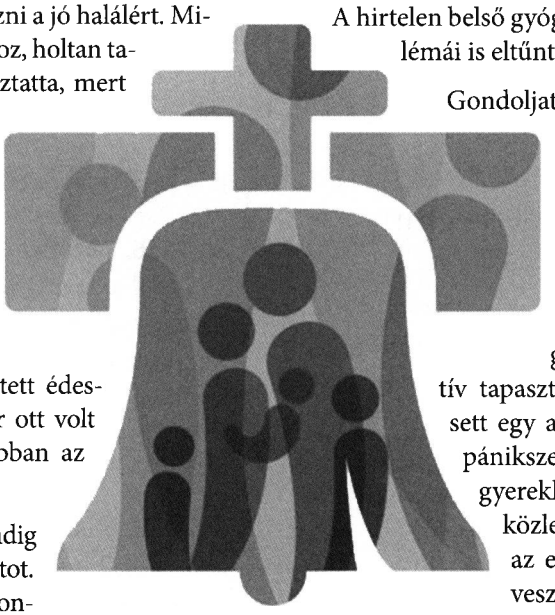
A belső gyógyulásért végzett ima során megosztotta Jézussal ezt a gyengeségét, és segítségért könyörgött. Mikor a következő évben ismét részt vett a lelkigyakorlatomon, örömtől sugárzó arccal jelentette be: „József atya, már semmilyen hatással sincsenek rám a nők. Még a legszebb nő sem kelti fel bennem a legkisebb vágyat sem. Az utolsó lelkigyakorlat óta nem volt egyetlen botlásom sem, és egyáltalán nem is vágytam rá." Jézus teljesen megszabadította őt ezektől a hajlamoktól, és most boldog házasságban él.

Egy másik férfi elárulta, hogy házasságkötése előtt egy sor más nővel volt dolga. Egyetlen kapcsolata sem tartott két hónapnál tovább, s mikor végre rátalált élete asszonyára, nem érezte, hogy a felesége szexuálisan ki tudná elégíteni. Ezért pornófilmeket kezdett nézni és onanizálni. Így végeredményben nem érezte magát boldognak, de nem hitte, hogy saját erejéből képes lenne kievickélni ezekből a szexuális rendellenességekből.

Arra biztattam, hogy tárjon Jézus elé a szexualitás terén átélt minden helyzetet és érzést, hogy így bizonyos távolságot tudjon azoktól kialakítani, és így ki tudja fejezni Jézus előtt az akaratát, s hogy gyógyulásért könyörögjön. Jézus elé vitte az ügyét, s ő megszabadította túlfűtött szexuális hajlamaitól. Érezte, hogy nagy teher esett le róla, nagy öröm és mélységes nyugalom töltötte el.

Ha problémáitok vannak a szexualitás területén, beszéljetek kísértéseitekről Jézussal, s kérjétek a segítségét! Abban a hitben, hogy nem hagy cserben, már előre köszönjetek meg neki mindent, amit életetekben tesz!

Némelyek bűntudattal küzdenek, aminek következtében életüket elkeseredettség jellemzi. Egy asszony tíz éven keresztül szenvedett a bűntudattól. Nagyon sok időt töltött súlyosan beteg édesanyjával, gondoskodott róla, és közösen szoktak imádkozni a jó halálért. Mikor egy reggel odament az ágyához, holtan találta. Éjjel halt meg. Magát hibáztatta, mert halála órájában egyedül hagyta édesanyját. Mikor édesanyjára gondolt, előjött a bűntudat is, ami egészen odáig vezetett, hogy elveszítette életörömét. Ennek az asszonynak a legkisebb oka sem volt rá, hogy lelkiismeret-furdalást érezzen, mert minden tőle telhetőt megtett édesanyjáért. A magányos halál már ott volt Isten tervében, s az is, hogy abban az időben ő nem lesz mellette.

Számos eseményre nem mindig találunk elfogadható magyarázatot. Maga Jézus mondta, hogy az ő gondolatai nem a mi gondolataink, és az ő útjai nem a mi útjaink. Így ennek az asszonynak is el kellett volna mindent fogadnia Isten szerető karjaiból, s biztosnak lennie abban, hogy minden a javunkat szolgálja. Ezzel akartam őt megnyugtatni, s bátorítani, hogy a szorongató érzéseket is adja át Jézusnak. Jézus pedig levette róla ezt a terhet, s egyszeriben szabadnak érezte magát. Hosszú idő után először ismét mély örömet érzett.

Bízzátok Jézusra negatív érzéseiteket, a lelkiismeret-furdalást és mindent, ami nyomaszt, és sosem fogtok csalódni.

Van, aki helytelen szokásokat vesz fel, melyek aztán korlátozzák az életminőségét. Egyszer egy férfi odajött hozzám, és így panaszkodott: „Atya, már harminc éve dohányzom. A múltban már sokszor megpróbáltam leszokni, de mindannyiszor eredménytelenül. Dohányzó barátaim és ismerőseim minden alkalommal, amikor találkoztunk, rávettek arra, hogy rágyújtsak, nekem meg nem volt erőm ellentmondani nekik. Mindig hagytam, hogy rábeszéljenek, s valójában tehetetlennek és gyöngének éreztem magam. A dohányzás következtében pedig egészségügyi problémák léptek fel nálam."

Megkérdeztem tőle, hogy vajon már megosztotta-e Jézussal ezt a problémát, s hogy kérte-e már őt, hogy adja meg neki a dohányzásról való leszokás kegyelmét. Mivel nemmel válaszolt, én ezt tanácsoltam neki: „Ima közben menjen előre a templomban, és minden csomag cigarettát, amely magánál van, helyezze a Legszentebb Oltáriszentség elé! Kérje Jézust, hogy szabadítsa meg ettől a szenvedélytől, és bízzon benne, hogy valóban szabaddá válik!"

Megfogadta a tanácsomat, s attól az órától kezdve már egyetlen cigarettát sem szívott el. Azóta már négy év telt el, és mindenhol, ahová csak megy, tanúságot tesz a belső gyógyulásról, amelyet Jézusnak köszönhet. A hirtelen belső gyógyulás után egészségügyi problémái is eltűntek.

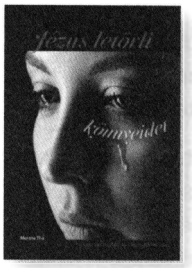
Gondoljatok rossz szokásaitokra, legyen az a dohányzás, ivás, tévénézés, csokoládé utáni vágy vagy bármi másra, amire rászoktatok, és kérjétek Jézust, hogy tudjatok ellenállni neki!

Sokan szenvednek szorongástól, amely valamilyen negatív tapasztalatból ered. Egyszer felkeresett egy asszony, s azt ecsetelte, milyen pánikszerűen retteg a haláltól. Még gyerekkorában szemtanúja volt egy közlekedési balesetnek, amelyben az egyik autós a helyszínen életét vesztette. A halott férfi látványa egész élete során végigkísérte. Mikor valaki meghalt, szorongás kerítette hatalmába, s mikor férje vagy fiai autóval utaztak valahova, pánikba esett, s lelki szemei előtt már peregtek is a közlekedési baleset szörnyű képei, melyben férje és fiai is meghaltak. Minden erejével védekezett ezek ellen a valótlan elképzelések ellen, de nem tudott megszabadulni tőlük. Ugyanilyen szorongással töltötte el saját halálának gondolata is, ami abban nyilvánult meg, hogy hevesen dobogni kezdett a szíve és elöntötte a veríték.

A belső gyógyulásért mondott ima során átadott minden szorongással teli helyzetet, emlékeit és negatív elképzeléseit Jézusnak, aki megérintette és meggyógyította őt. Ma már pozitívan gondol saját halálára, mert tudja, hogy a halál számára nem véget jelent, hanem egy új élet kezdetét, az örök életét Istennel.

Gondolkodjatok el azon, hogy életetek mely területeit jellemzik szorongásos helyzetek, gondok, nyomorúság, és helyezzétek azokat Jézus elé! Ő pedig nem fog vonakodni megszabadítani és boldoggá tenni benneteket.

Vannak, akiknek nem jutott elegendő apai vagy anyai szeretet, amiben a legkülönfélébb okok játszhattak szerepet. Lehet, hogy az apa vagy az anya korán meghaltak, vagy válás miatt az egyik szülő nem tudta betartani a helyes nevelés szabályait. Lehet, hogy a szülőket annyira lekötötte a munkájuk, hogy alig jutott idő a gyerekekre. Gyakran a legkisebb szándék nélkül is ilyen a szülők hozzáállása, s ezt nem is tudatosítják.

Egy nő mesélte, hogy sosem részesült igazi apai szeretetben. Állandóan üzleti utakra járt, s megesett, hogy még a hétvégén sem látta őt. Mikor pedig végre otthon volt, sosem jutott ideje a lányára. Látta, hogyan játszanak a szomszéd gyerekek az apjukkal a kertben, mire elszomorodott és eltaszítottnak érezte magát. Még ma is, felnőtt nőként, mikor látja az utcán, amint a gyerekek az apjukkal játszanak, apa nélküli gyerekkorára gondol, s szorongató érzések gyötrik.

Arra biztattam, hogy szenvedését adja át Jézusnak, s biztosítottam arról, hogy ő majd megajándékozza szeretetével. S valóban, sikerült megéreznie Jézus szeretetét, melyet az apja sosem tudott megadni neki, s mi több, Jézus megadta neki azt a kegyelmet is, hogy meg tudja bocsátani apja szeretetlenségét. Attól kezdve Jézusnak köszönhetően vidám és boldog fiatal nő lett belőle.

Vetítsétek le életeteket belsőtökben, s térjetek vissza egészen abba az időbe, mikor már valamire vissza tudtok emlékezni! Figyeljétek meg a helyeket, embereket, helyzeteket, és minden negatív tapasztalatot és érzést vigyetek Jézus elé, s legyetek biztosak abban, hogy ő kész még arra is, hogy csodás dolgokat tegyen életetekben!

P. Joseph Vadakkel

(Részlet a Marana Tha sorozatban most megjelent „Jézus letörli könnyeidet" című könyvből)

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: „Vívd meg a hit jó harcát!" 3
Neal Lozano: A szabadító imaszolgálat és a szentgyónás (II/2. rész) 4
Az édesanyák imáinak hatalma 7
Renée Lin: Hogyan lettem katolikus? 8
„Van több a testi gyógyulásnál" – Chiara Corbella férjének vallomása..... 10
Sr. Margaritha Valappila: A szentmise gyümölcsei (II/1. rész) 12
1417 – 1517 – 1717 – 1817 – 1917 – 2017 ... 13
Sandl Jolán: A misszió jelentősége korunkban (II/1. rész)..... 14
P. Joseph Vadakkel: Belső gyógyulás..... 16

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el, Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Szerkesztői üzenetek

- **2016. október 3-án, hétfőn este 6 órakor** indul a **Szentlélek szeminárium,** illetve **október 5-én, szerda este 6 órakor** a **Gyógyító szeminárium** az Emmausz Házban (1146 Budapest, Thököly út 120.) Jelentkezni lehet az Iroda telefonszámán (H-Cs: 10-16): 06-1/222-5306.

- **A Katolikus Karizmatikus Megújulás jubileumi 25. Országos Találkozója 2016. november 12-én lesz 10 és 18.30 között az Újpesti Jégpalotában** (IV. ker. Homoktövis út 1.) Belépődíj: előrendeléssel 2200 Ft, a helyszínen 2600 Ft. További részletek a Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás honlapján, a www.mkkm.hu oldalon találhatók.

MARANA THA A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.
Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőségünk címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

„Milyen legyen az, aki missziót végez?

Legyen a Szentlélekkel áthatott.

Legyen fegyelmezett: testi, szellemi és lelki síkon is.

Legyen önuralma: uralkodni tudjon vágyain, bűnre vezető alkalmakon, káros szenvedélyen.

Legyen mértéktartó, vállalja az aszkézist.

Legyen tisztességes: viselkedésében, öltözködésében, szavaiban, tekintetében.

Legyen együttműködő Szentlélekkel, Szentekkel, Angyalokkal, Szűzanyával." (Dr. Sandl Jolán után)

A Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás **25.** Országos Találkozója

Hirdessétek csodatetteit!

(Zsolt 93,6)

2016. november 12.,
szombat, 10.00 – kb. 18.30

Budapest, Újpesti Jégpalota,
IV. ker. Homoktövis u.1.

Gyertek, adjunk hálát közösen a magyar Megújulás e nagy jubileumán a kegyelmekért, amelyeket a kezdetektől fogva együtt kaptunk! Hallgassuk meg egymás tanúságtételeit, kutassuk együtt az Úr jövőnkre vonatkozó akaratát ezen a prófétai együttléten!

Gyermek- és ifjúsági szolgálatot idén is tartunk!

Belépődíj: Az interneten keresztül bejelentkezve 2200 Ft, a helyszínen 2600 Ft. Tizenhat éves kor alatt ingyenes.

Információ és jegyvásárlás: www.mkkm.hu

Mindenkit szeretettel várunk!